

безогледно на драматични опити. Тръбва да се отбѣлжи, че въ опититѣ на нѣкои отъ българскитѣ писатели, отпечатани прѣзъ изтеклата година, се забѣлзва едно отдѣляне отъ историческата драма и навлизане въ свърѣмения животъ (Ст. Михайловски, А. Страшимировъ, Ив. Кириловъ и др.).

Слѣдъ драмата най-разработвана прѣзъ изтеклата година бѣ поезията — гесп. лириката. Младитѣ български поети и прѣзъ тази година интензивно работиха въ областта на лириката и настойчиво търсиха и налучкваха свои пѣтици и насоки. Кой знае защо, българската лирика винаги е изпрѣдваряла другитѣ литературни родове. Така е въ миналото, така е и сега. Изъ срѣдата на младитѣ ни поети вече може да се наброятъ нѣколко имена, които успѣшно работятъ въ областта на лириката и сж дали произведения съ достоинства на истинско лирическо произведение. Въ областта на разказа по-мѣчно би могли това да сторимъ, а въ драмата — е невъзможно.

Разказътъ биде разработванъ доста — и повече отъ млади разказвачи. Нѣкоя по-особна областъ, обаче, той не засѣгна. И прѣзъ изтеклата година най-вече се разработваше битовия и до нѣкъдѣ исторически разказъ. Яви се прѣзъ нея повѣстъта „Двѣ сили“ отъ Добри Немировъ, а романътъ, който Елинъ-Пелинъ обѣща, остана да се очаква.

И изтеклата година, както и прѣдшествоващата я, изобилствуваше съ прѣводи изъ чуждитѣ литератури, които систематично се налагатъ отъ разни издатели съ много по-голѣма енергия, отколкото българската книга.

Прѣзъ изминалата година въ българската литература се вижда единъ неспокоенъ животъ — тя бѣ, сѣкашъ, година на литературнитѣ раздори и разправии. Прѣзъ тая година се повдигнаха доста литературни въпроси, кой отъ по-голѣмо, кой отъ по-малко литературно значение, които занимаваха голѣмата частъ отъ писателитѣ ни почти прѣзъ цѣлата година. Общиятъ тонъ на тия разправии и спорове бѣ твърдѣ нервенъ и характеризираше печалнитѣ неприязнени отношения между голѣмата частъ отъ български писатели.

Въ януарската книжка на „Българска сбирка“ маститиятъ поетъ И. Вазовъ, комуто успѣхътъ въ Народния театръ се усмихна тъй гальовно прѣзъ послѣднитѣ нѣколко години, прѣзъ които той запълваше театъра съ репертуаръ, съ публика и шумни овации, излѣзе съ „Свърѣмении бѣлѣжки“ за „Казаларската царица“. Въ тази статия, въ която има твърдѣ много нервностъ, Вазовъ иде да защити пиесата си съ същото заглавие. Той отхвърля, съ накрънено честолубие, както обвиненията, които му се отпразвиха за голѣмата ревностъ, съ която се залови да прѣработва своитѣ романи и драми, така и обвиненията за неиздържаността на драмата му. „Важното за драмата е, пише В. въ тази статия, написана ли е съ талантъ, хубаво ли е построена, вѣрно ли сж развити характеритѣ, плѣнява ли зрителитѣ, въълнува ли ги съ добри и високи чувства, прокарва ли здрави идеи, въ общественото съзнание, разтрѣсва ли, като съ гальванически токъ, умоветѣ и запечатва ли дълбоко въ душитѣ изнесенитѣ на сцената образи? Ако има тия качества, тя е хубава драма, тя е едно кра-